

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/8/2020
Identifikačné číslo spisu: 4116010233
Dátum vydania rozhodnutia: 9. decembra 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4116010233.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v trestnej veci obvineného M. U., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 9. decembra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/105/2018, z 12. februára 2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. U. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom, sp. zn. 1T/16/2016, z 25. septembra 2018 uznal obvineného za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona (správne má byť § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona; pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) a § 127 ods. 5 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 7. novembra 2015 v čase o 12.45 hodine z adresy H., K., sa vyhrážal svojej bývalej družke S. C. počas telefonického rozhovoru, že si vedľa nej nevie predstaviť iného chlapa než je on, že ju radšej zabije a podreže, čím vzbudil u nej dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční vzhľadom na jeho predchádzajúce útoky voči nej, za ktoré bol aj postihnutý.

Obvinenému bol za to podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a existencii jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Odvolanie, ktoré obvinený podal voči všetkým výrokom rozsudku Okresného súdu Nitra, bolo uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/105/2018, z 12. februára 2019 zamietnuté ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Označeným rozhodnutiam predchádzalo vydanie trestného rozkazu Okresným súdom Nitra, sp. zn. 1T/16/2016, z 19. februára 2016 a tiež rozsudok Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1T/16/2016, zo 17. mája 2016, ktorý bol zrušený a vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/40/2016 z 8. júna 2016.

Z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, prostredníctvom ustanoveného obhajcu, obvinený 28. októbra 2019 podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/105/2018, z 12. februára 2019 ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo. Prvý z uplatnených dovolacích dôvodov podľa názoru obvineného napĺňa okolnosť, že okresný súd nevykonal jeho konfrontáciu s poškodenou a prípadne aj so svedkom Z. N., hoci to na hlavnom pojednávaní navrhoval. Obvinený si je v tejto súvislosti vedomý toho, že dovolací súd nepreskúmava správnosť skutkových zistení, avšak za situácie, keď okresný súd vyhovel všetkým návrhom prokurátora na vykonanie dôkazov, keď okresný súd aj s poukazom na odôvodnenie odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení nemohol mať spáchanie skutku za preukázané bez väčších pochybností, keď pre tieto pochybnosti odvolací súd zrušil odsudzujúci rozsudok a nariadil vykonať znalecké posudky na vierohodnosť obvineného a poškodenej a keď vzhľadom na všetky okolnosti prípadu mohlo vykonanie uvedenej konfrontácie viesť k lepšiemu objasneniu skutku a najmä k iným záverom súdu o vierohodnosti osôb a pravdivosti ich tvrdení, mal okresný súd tieto konfrontácie vykonať. Potreba konfrontácie je podľa názoru obvineného umocnená aj tým, že jediným priamym dôkazom, ktorý viedol k jeho odsúdeniu, bola výpoveď poškodenej. Obvinený v tomto smere poukázal aj na odôvodnenie zrušovacieho uznesenia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/40/2016, z 8. júna 2016, ktorý vytkol okresnému súdu, že tieto konfrontácie nevykonal. Okresný súd sa tým však po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie nijako nezaoberal. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku podľa mienky obvineného napĺňa nesprávne právne posúdenie skutku. Z obsahu spisu je totiž zistiteľné, že obvinený bol niekoľkokrát odsúdený za nebezpečné vyhrážanie sa poškodenej, ktorá aj napriek tomu opakovane vyhládavala prítomnosť obvineného, dávala mu druhú, resp. ďalšiu šancu. Obvinený nikdy svoje vyhrážky reálne nesplnil, vždy to bolo len v rovine silných slov a vulgárneho - hrubého vyjadrovania. Vzhľadom na ich spolužitie a zrejme „emotívny“ vzťah, kde boli urážky, výčitky, hádky na dennom poriadku a kde obvinený pod vplyvom alkoholu používal voči poškodenej hrubý slovník, nemohla mať takáto ústna vyhrážka (vyrieknutá navyše vplyvom vyhrotenej telefonickej hádky o deti) objektívnu spôsobilosť, aby bola poškodenou braná natoľko vážne, že by pociťovala reálnu obavu o svoj život a zdravie. Odkazujúc na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/125/2017, z 12. februára 2018, aj v zmysle súdnej praxe, ak je vyhrážanie tolerované po dlhšiu dobu, môže existovať oprávnená pochybnosť, že nemohlo vzbudiť dôvodnú obavu. S prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu podľa obvineného v preskúmavanej veci nemôže ísť o trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, ale nanajvýš o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku hodnotiť aj potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli vykonané pred súdom. Obvinený M. U. navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu ako i rozsudok okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že právo na obhajobu nebolo podľa jeho názoru u obvineného žiadnym spôsobom porušené, keďže tento mal obhajcu počas celého prípravného konania, teda od momentu, keď bol vzatý do väzby. Obhajca bol prítomný aj na hlavnom pojednávaní vrátane toho verejného zasadnutia, keď odvolací súd vrátil vec okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Nemožno sa podľa okresného prokurátora stotožniť ani s tým názorom, že konanie obvineného malo byť vyhodnotené len ako priestupok. Obvineného vyhrážky totiž majú takú intenzitu, že ich možno posúdiť ako prečin nebezpečného vyhrážania, a to najmä v kontexte osôb obvineného a poškodenej ako aj s poukazom na ich spoločný život, ktorý predchádzal inkriminovanému skutku. Je pritom zarážajúce, že obvinený sa takéhoto konania dopustil deň po prepustení z výkonu trestu. Okresný prokurátor na margo toho uviedol, že zo znaleckého posudku

vypracovaného Mgr. Marianou Ťapušíkovou, ako aj z následného výsluchu na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že poškodená je schopná primerane vnímať, uchovávať v pamäti a následne reprodukovat' prežité udalosti a dôležité detaily. Znalkyňa jasne uviedla, že poškodená mala z obvineného strach, a to nielen jednorazový. Keď sa dozvedela o jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, mala z neho veľkú obavu. Hoci špecifická vierohodnosť je podľa znalkyne u poškodenej znížená, ide len o okrajové faktory, čo nemalo vplyv na jej schopnosť vypovedať o trestnom čine. Motivácia podania trestného oznámenia je u poškodenej čiastočne daná bojom o deti s obvineným, avšak aj reálnym prežívaním strachu, nakoľko v minulosti bola viackrát poškodenou z dôvodu trestnej činnosti spáchanej obvineným. V znaleckom posudku Mgr. Karola Zabáka je konštatované, že obvinený má sklony k impulzívnemu správaniu; od ostatných vyžaduje prispôbenie sa. Špecifická i všeobecná vierohodnosť je u obvineného znížená, čo súvisí s jeho negatívnym postojom k poškodenej ako k vtedajšej partnerke. Podľa prokurátora je v zjavnom rozpore tvrdenie obvineného, keď počas celého konania popieral skutok, nepriznal sa k nemu, avšak ako jeden z dovolacích dôvodov uviedol, že súd nesprávne právne posúdil danú trestnú vec a jeho konanie malo byť posúdené iba ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, z čoho vyplýva, že spáchanie skutku ako takého nepopiera. Pokiaľ ide o námietku, že okresný súd nevykonal konfrontáciu, prokurátor na margo toho uviedol, že súd zrejme nepovažoval za nevyhnutné vykonanie takéhoto dôkazu. Krajský súd sa stotožnil s takýmto postupom okresného súdu, a preto ako nedôvodné zamietol odvolanie obvineného. Prokurátor na tomto mieste poukázal i na znenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Okresný prokurátor navrhol najvyššiemu súdu, aby zamietol dovolanie obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích v intenciách ustanovenia § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Trestného poriadku a dospel k záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane podotýka, že dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s riadnym opravným prostriedkom. Dovolacie dôvody, ktorými možno úspešne argumentovať pred najvyšším súdom, sú v Trestnom poriadku (§ 371 ods. 1, ods. 3) formulované podstatne užšie, než ako je tomu pri odvolaní, čo vyplýva z toho, že dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, pri ktorých uplatnení musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom po stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu.

Pokiaľ ide o východiská, s ktorými dovolací súd pristupuje k uplatneniu svojej prieskumnej povinnosti, žiada sa osobitne zvýrazniť, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (k tomu pozri R 120/2012). To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd teda nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí, alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Stabilná rozhodovacia prax na adresu tohto dovolacieho dôvodu uvádza, že k jeho naplneniu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva na obhajobu, keďže takéto porušenie musí dosahovať určitú - zásadnú intenzitu, čím sa má predovšetkým na mysli porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Trestného poriadku. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu, v intenciách ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku, ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (k tomu pozri napr. ZSP 21/2010-II, R 7/2011, ZSP 16/2013-II, R 14/2015-II). Uvedené vyplýva z toho, že Trestný

poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Jednoducho povedané, nesúhlas s hodnotením skutkových zistení (ako boli ustálené súdom vo výroku rozhodnutia) nepredstavuje porušenie práva na obhajobu, a preto nemôže byť ani adekvátnym dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Rešpektujúc uvedené, z pohľadu dovolacieho súdu nemôže obstať námietka spočívajúca v nevykonaní konfrontácie obvineného s poškodenou a prípadne aj so svedkom Z. N..

Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že Krajský súd v Nitre vo svojom prvom (zrušujúcom) rozhodnutí, sp. zn. 1To/40/2016, z 8. júna 2016, zaviazal prvostupňový súd vykonaním aj uvedených konfrontácií. Ako totiž vyplýva z predloženého spisového materiálu, okresný súd po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie doplnil dokazovanie opätovným výsluchom poškodenej, výsluchom znalkyne z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie dospelých, Mgr. Mariany Ťapušíkovej, ktorá bola pribratá do konania za účelom skúmania osoby poškodenej, výsluchom znalca z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie dospelých, Mgr. Karola Zabáka, ktorý bol do konania pribratý za účelom skúmania osoby obvineného a prečítaním viacerých listinných dôkazov vrátane pripojených spisov (č. l. 588-589). Okresný súd sa v súlade s pokynom krajského súdu zaoberal i tým, či poškodená niesla trestnoprávnu zodpovednosť za trestný čin krivej výpovede. Ako zároveň vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku (str. 2), okresný súd si bol dobre vedomý pokynu vykonať aj vyššie uvedené konfrontácie, hoci tak v konečnom dôsledku nerobil. Na základe takto novo-ustálenej dôkaznej situácie okresný súd prijal rozhodnutie, s ktorým sa bezvýhradne stotožnil aj Krajský súd v Nitre, keď ako nedôvodné zamietol odvolanie obvineného. Krajský súd pritom sám na verejnom zasadnutí vykonanom 12. februára 2019 doplnil dokazovanie prečítaním viacerých listinných dôkazov (č. l. 680).

V zmysle § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Citované ustanovenie podľa názoru najvyššieho súdu nemožno chápať absolútne, a teda že inštančne podriadený súd, po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie, musí za každých okolností rešpektovať právny názor vyjadrený v kasačnom rozhodnutí nadriadeného súdu, resp. vykonať všetky ním nariadené úkony. Výnimka z tejto viazanosti štandardne nachádza svoje uplatnenie v prípade, ak na hlavnom pojednávaní dôjde k zmene skutkového stavu, z ktorého vychádzal odvolací súd. Ak súčasne zoberieme do úvahy, že v niektorých prípadoch vykonaniu nariadených úkonov bránia objektívne okolnosti (napr. úmrtie svedka, zničenie dôležitých listinných dokumentov vplyvom ohňa, resp. vo všeobecnosti akékoľvek hmotné zničenie či strata nositeľa dôkazu), ktoré však zároveň nesmú byť prekážkou v tom, aby o veci konajúci súd rozhodol, potom je možné obdobne pripustiť aj vydanie rozhodnutia v situácii, kedy opätovne konajúci súd zistí, že už na podklade vykonaných dôkazov, a teda aj bez vykonania všetkých dôkazov, ktorých vykonanie mu odvolací súd nariadil, mu existujúci dôkazný stav umožňuje rozhodnúť o veci spôsobom, pri ktorom odstráni nedostatky a pochybenia, ktoré mu boli odvolacím súdom vytknuté v kasačnom rozhodnutí. Uvedené, napokon, odzrkadľuje legitímny záujem na racionalizácii trestného procesu v zmysle zásad hospodárnosti (procesnej ekonomie) a rýchlosti konania.

Nerešpektovanie záväzného pokynu bolo v danom prípade navyše aprobované zo strany krajského súdu, ktorý sa s vyššie uvedeným postupom okresného súdu v plnom rozsahu stotožnil, keď v odôvodnení svojho uznesenia výslovne uviedol, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku neboli spôsobené procesné chyby v takej intenzite, že by to odôvodňovalo postup v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Odvolací súd toto svoje stanovisko v ďalšej časti napádaného uznesenia doplnil konštatovaním, že skutkové závery boli súdom I. stupňa ustálené v rozsahu ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Spáchanie žalovaného skutku je obžalovanému spoľahlivo preukázané priamym dôkazom - výpoveďou poškodenej.

Najvyšší súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že obvinený v záverečnej fáze dokazovania na hlavnom pojednávaní konanom 25. septembra 2018 (t. j. po vydaní kasačného rozhodnutia krajského súdu), po dopyte okresného súdu v zmysle § 274 ods. 1 Trestného poriadku, nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 589). Hoci obvinený vo svojom odvolaní, ktoré bolo podané cestou obhajkyne 6. novembra 2018 (č. l. 614-616), vytkol nevykonanie dotknutých konfrontácií, na verejnom zasadnutí konanom 12. februára 2019 pred Krajským súdom v Nitre, obvinený ako aj jeho obhajkyňa zhodne a výslovne do zápisnice o tomto úkone uviedli, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v odvolacom konaní (č. l. 680). Krajský súd v úzkej nadväznosti na to vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil slovo na prednesenie končených návrhov.

V naznačenom smere najvyšší súd poukazuje na svoju vlastnú judikatúru (R 116/2014, resp. aj ZSP 21/2010), podľa ktorej, ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku) (...). Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je končným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Na adresu citovaného dovolacieho dôvodu najvyšší súd in abstracto poznamenáva, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietat' nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku, prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku, teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu pozri R 57/2007-II, ZSP 46/2013-II, R 47/2014-II). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Ani namietanie rozsahu vykonaného dokazovania či spôsobu, akým súdy hodnotili jednotlivé dôkazy a dôkaznú situáciu ako celok, teda nespadá pod dôvody dovolania v zmysle prvého odseku § 371 Trestného poriadku.

Trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa dopustí ten, kto sa inému - chránenej osobe (konkrétne v tomto prípade blízkej osobe v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona) vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu.

Nakoľko z popisu inkriminovaného skutku (ktorým je dovolací súd viazaný) zreteľne vyplýva, že vyhrážka zabitím a podrezaním u poškodenej vzbudila dôvodnú obavu z jej naplnenia, je akákoľvek ďalšia polemika na túto tému nadbytočná.

Len pre úplnosť preto najvyšší súd podotýka, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona musí byť vyhrážka v ktorejkoľvek z tam uvedených variant (v praxi môže nastať aj kumulácia viacerých foriem vyhrážok) prednesená

takým spôsobom, resp. za takých okolností, aby bola objektívne spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu z jej uskutočnenia, nie je však nutné, aby dôvodná obava bola v tom, komu a vyhrážalo, aj skutočne vzbudená.

Pokiaľ ide o naplnenie nevyhnutnej „kvality“ vyhrážok v preskúvanom prípade, touto okolnosťou sa vo svojich rozhodnutiach dostatočne zaoberali nižšie konajúce súdy, a to obzvlášť krajský súd (v treťom odseku na str. 3 uznesenia), na ktorého závery dovolací súd v plnom rozsahu odkazuje.

Práve s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu - vyhrážanie sa fyzickou likvidáciou, predchádzajúce útoky obvineného voči poškodenej, za ktoré bol aj postihnutý a načasovanie predmetného incidentu, ku ktorému došlo hneď nasledujúci deň po podmienčnom prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody, je absolútne vylúčené uvažovať o právnej kvalifikácii stíhaného skutku v rovine možného priestupku či o primeranosti aplikácie tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Sumarizujúc vyššie ustálené, nakoľko námietky obsiahnuté v podanom dovolaní, sa očividne vymykajú nielen deklarovaným, ale aj ostatným dovolacím dôvodom uvedeným v prvom odseku ustanovenia § 371 Trestného poriadku, najvyšší súd na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvineného.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.